Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Den flyvende Hollænder.

Romantisk Opera i tre Akter

af

Richard Wagner.

Oversat

af

A. Zinck.

Pris: 35 Øre.

Kjøbenhavn.

Hos C. A. Reitzel.

Græbes Bogtrykkeri.

1884.

Den flyvende Hollænder.

Romantisk Opera i 3 Akter af Richard Wagner. Oversat af A. Zinck.

Personerne:

Daland, en norsk Skibsfører.
Senta, hans Datter.
Mary, hendes Amme.
Erik, en Jæger.
Styrmanden paa Dalands Skib.
Hollænderen, Skibsfører,
Kor af norske Fiskerpiger, samt af Mandskabet paa Dalands og Hollænderens Fartøjer.

Handlingen foregaar paa den norske Kyst.

Første Akt.

Havet indtager den største Del af Scenen. Paa begge Sider stejle Klippebredder, som danne en Bugt. Mørkt Vejr, heftig Storm. Dalands Skib har lige kastet Anker tæt ved Klipperne paa højre Side, og Matroserne ere i travl Beskjæftigelse med at beslaa Sejlene, skyde Tovene op o. s. v. Daland er gaaet i Land og staar paa en Klippe, hvorfra han ser ind over Landet, for at orientere sig.

Første Scene.

Daland. Matroserne.

Matroserne (under deres Arbejde).
Hiohej! Hollahej!
Daland (kommer ned fra Klippen).
Godt syv Mil, skuffer jeg mig ej,
Drev denne Storm os af vor Vej.
Saa nær ved Rejsens Maal vi var,
Men denne Vind os holdt for Nar.
Styrmanden (raaber i de hule Hænder).
Ohoj! Kaptajn!
Daland.
Staar Alting vel ombord?
Styrmanden (som før).
Ja, Hr. Kaptajn! vor Ankerplads er god.
Daland.
Det Sandvig er, mig Bugten er bekjendt.
Fordømt! — Alt saa paa Stranden jeg mit Hjem,
Senta, mit Barn, jeg troede snart at favne,
Da bryder denne Djævelsbyge frem.
Stol ej paa Vinden, stol før paa Satans Naade.
(gaar ombord.)
Naa, naa! snart endt er Stormens Magt,
En saadan Rasen kort staar paa.
(ombord.)
Sej, Gutter! drøj var Eders Vagt!
Søg Køjen nu, og Hvile faa.
(Matroserne forsvinde under Skibsdækket).
Du, Styrmand, taer vel Vagten her for mig?
Forsigtighed ej skader, selv i Havn.
Styrmanden.
Vær uden Frygt; — sov rolig, Hr. Kaptajn!
(Daland gaar ind i sin Kahyt.)
(Styrmanden er nu alene paa Dækket. Stormen har lagt sig noget og høres kun af og til, men Søen er i voldsomt Oprør. Styrmanden gjør en Runde omkring paa Dækket og sætter sig derpaa ved Roret.)

Anden Scene.

Styrmanden (kæmpende med Søvnen).
Bragt af Uvejr og Storm til fremmed Strand
Er nu Din Hjertensven;
Men ad taarnhøje Sø til Hjemmets Land
Min Tanke iler hen.
Hvis ej fra Syd det lufte vil,
Naar vil jeg da gjense Dig?
Ak, kjære Søndenvind, blæs til!
Min Elskede venter mig.
Hiohej! Hollahej!
(En Bølge ryster Skibet voldsomt. Styrmanden farer op, men da han mærker at ingen Skade er skét, sætter han sig igjen, kæmpende mer og mer med Søvnen).
Fjernt i Syden forglemte jeg Dig ej,
Men var Dig tro og huld,
Og fra Morernes Land hjembringer jeg
Af Stads min Kiste fuld.
Ved, at fra Syd det lufte vil,
En Guldring jeg bringer her.
Ak, kjære Søndenvind, blæs til!
Min Elskede Pynt har kjær.
Hiohej! Hollahej!
(Han kæmper endnu engang med Søvnen men sover ind. Stormen begynder paany at rase og det bliver mørkere. I det Fjerne viser sig den flyvende Hollænders Skib med blodrøde Sejl og sorte Master; det nærmer sig hurtig Kysten paa venstre Side og kaster med en voldsom Larm Anker der. Styrmanden vaagner uden at rejse sig, ser sig flygtigt omkring, og da han mærker at ingen Skade er skét, nynner han Begyndelsen af sin Vise og falder paany i Søvn. Uden den ringeste Støj beslaar det spøgelseagtige Mandskab paa det ankomne Skib Sejlene, skyde Tovene op o. s. v.)

Tredje Scene.

Hollænderen (klædt i sort Dragt, gaar i Land).
Min Frist er endt, og atter jeg i syv Aar
Har streifet om. Nu Havet vredt har kastet
Mig paa Land; — ha! stolte Ocean!
Om stakket Tid skal Du mig atter bære;
Din Trods faar Ende, evig er min Kval.

Den Lykke, jeg paa Jorden søger, vil jeg
Aldrig finde — Dig jeg hører til,
Saalænge Dine Bølger gaar
Og Vandet i Dit Skjød bestaar.
Saa tidt i Havets dybe Skjød
Styrted jeg mig, søgte min Død;
Men ak! jeg ej den fundet har.
Saa tidt mod Klipper, Skjær og Rev
Med Forsæt jeg mit Fartøj drev;
Men ak! en Grav mig negtet var.
Saa ofte har imod Korsarer
Jeg Døden søgt med vildt Begjær:
„Kom, raabte jeg, og kæmp Babarer!
Min Ladning er af sjældent Værd;"
Men Alle Flugten for mig tog
Og Korsets Tegn af Rædsel slog.
Saa tidt i Havets dybe Skjød
Styrted jeg mig, søgte min Død;
Saa tidt mod Klipper, Skjær og Rev
Med Forsæt jeg mit Fartøj drev;
Ak! men en Grav aldrig jeg fandt,
Helvedes Dom mig stedse bandt.
Dig spørger jeg, Du Engel Himlen sendte,
Og som paa Vilkaar Frelse tilbød mig,
Om kun til Spot Du Haabets Stjerne tændte,
Da mig Forløsning lovet blev af Dig?
Forgjæves Haaben, ørkesløse Tro,
At Troskab hos en Kvinde skulde bo!
Et Haab der er, hvortil jeg bindes,
Et Haab, som fast jeg bygger paa,
Saalænge Liv paa Jorden findes,
Vil det tilsidst i Støv forgaa.
Alverdens Ende! Dommens Dag!
Naar bringer Lys Du i min Nat?
Naar lyder Domsbasunens Brag,
Da Verden sammenstyrter brat?
Naar alle Døde gjenopstaa,
Vil min Forløsningstime slaa
Og jeg med Alt i Støv forgaa.
Forsvind, o Hav! — I Bølger, ti!
Kom, Dommens Dag, min Sjæl befri!

Kor (fra Hollænderens Skib).

Kom, Dommens Dag, min Sjæl befri!

(Hollænderen læner sig sorgmodig op til en Klippe. Daland viser sig paa Dækket af sit Skib. Han opdager Hollænderens Fartøj og vender sig om til Styrmanden.)

Fjerde Scene.

Hollænderen. Styrmanden, Daland.

Daland.

Høj! ohøj! Styrmand!

Styrmanden (rejser sig halvt i Søvne).

Alt vel — alt vel!

(Synger for at bevise sin Aarvaagenhed.)

„Ak, kjære Søndenvind, blæs til!
„Min Elskede venter —

Daland (rusker i ham).

Alt vel — alt vel! — Du vaager godt, min Gut.
Betragt det Skib, — hvorlænge sov Du vel?

Styrmanden (farer op).

For Fanden da! — Tilgiv mig, Hr. Kaptajn!

(Han sætter en Raaber for Munden.)

Ohøj!

(Pavse, intet Svar.)

Ohøj!

Daland.

Det lader til, de sover
Li'esom vi.

Styrmanden.

Saa svar dog, vis os Flaget!

Daland (opdager Hollænderen).

Hold op, hold op! Kaptajnen ser jeg der.
Ohøj, Sømand! — nævn Jert Navn og Hjemstavn.

Hollænderen.

Fjernt er mit Hjem. I negter vel mod Stormen
Mig ej en Ankerplads?

Daland.

Bevares vel!
Gæstfrihed højt jeg ærer. Sig, hvad Landsmand?

Hollænderen.

Hollænder.

Daland (er gaaet i Land).

Saa Guds Fred! Af Stormens Magt
I drevet blev til denne Klippekyst.
Mig gik det ligesaa; kun nogle Mil
Herfra jeg har mit Hjemsted, Maalet nær,
Maatte jeg atter det forlade. Sig,
Hvorfra I kommer? — har Jert Skib lidt Skade?

Hollænderen.

Nej, det er stærkt, — har værre Dyster trodset.
Af Storm og Uvejr vildt forslaaet
Al Verden rundt omflakked jeg,
Hvor lang en Tid der med er gaaet,
Hvormange Aar jeg aner ej.
Saamange Lande har jeg skuet,
At jeg dem næppe tælle kan;
Kun et, hvortil min Længsel lued,
Et fandt jeg ej — mit Fødeland.
Tillad mig nu, at for en liden Stund
Jeg lægger paa Jer Gæstfrihed Beslag.
Jeg Skatte bringer med fra alle Lande,
En stor og kostbar Ladning. Vil I handle
Da kan I paa Jer Fordel være vis.

Daland.

Besynderligt! — tør paa Jert Ord jeg lide?
Et Uheld synes at forfølge Jer.
Jeg til Jert Ønske gjerne siger Ja;
Dog tør jeg spørge, hvad Jer Ladning er?

Hollænderen

(giver et Tegn ombord, hvorpaa to Mand bringe en Kiste iland).

De sjældneste blandt Skatte skal I se,
Kostbare Perler, sjældne Ædelstene

(aabner Kisten.)

Betragt, og overtyd Jer om Værdien
Af Alting, som jeg Jer til Tak for Husly
Byder.

Daland (betragter Kistens Indhold).
Ha! — hvad ser jeg! — hvilke Skatte!
Hvem er saa rig, at han en Pris tør byde?

Hollænderen
En Pris? — jeg selv jo nylig nævnte en:
Husly hos Jer for denne ene Nat.
Dog hvad I ser, er kun en ringe Del
Af det, som nu i Skibets Last er gjemt.
Hvad nytter det mig? Jeg har ej Hustru, Barn,
Og aldrig finder jeg mit Hjem igjen;
Hele min Rigdom Eders er, hvis jeg
Hos Eder finde maa et gjæstfri Hjem.

Daland.
Hvad maa jeg høre!

Hollænderen.
Sig, har I en Datter?

Daland.
Javist, en prægtig Glut!

Hollænderen.
Hun være min!

Daland (glad).
Hvad! — hør jeg ret? — Han min Datter vil ha'e!
Sin Rigdom og Haand hende skænke!
Godt, jeg ham strax paa Ordet vil ta'e,
At ej han sig skal betænke.
Vaager jeg, — eller kun drømmer?
Han min Svigersøn være vil.
En Nar, som slig Lykke forsømmer;
Fuld af Glæde jeg strax slaar til.

Hollænderen.
Ak! uden Hustru og Barn jeg staar,
Intet til Livet mig binder.
Venneløs om jeg i Verden gaar,
Kun Sorg til Ledsager finder.
Mit Hjem skuer aldrig mit Øje,
Og Rigdom, hvad nytter mig den?
Hvis venligt min Bøn I vil føje,
Da modtag hvad jeg byder som Ven.

Daland.
Fremmede, ja! — jeg har en dejlig Datter,
Som elsker mig, og er mit Øjes Lyst;
Hvem, som min Stolthed, over Alt jeg skatter,
Min Fryd i Lykke, som i Sorg min Trøst.

Hollænderen.
Den Datter, som saa ømt sin Fader elsker,
Maa ogsaa elske tro sin Ægtemand.

Daland.
I gi'er Juveler, kostelige Perler;
Men bedre end alt det, en trofast Brud —

Hollænderen.
Faar jeg af Jer?

Daland.
Velan, tag her mit Ord.
Jer Lod er tung, og gavmild som I er,
I synes af et højt og ædelt Sind, —
En Svigersøn for mig — var halv saa stor
Jer Rigdom kun, jeg Jer dog vilde vælge.

Hollænderen.
Hav Tak! — Naar faar Jer Datter jeg at se?

Daland.
Naar gunstig Vind vil føre os herfra,
Vi følges ad, og hvis hun staar Jer an —

Hollænderen.
Da er hun min, (afsides) som end mig frelse kan.
Tør jeg i mine Rædselskvaler
Paa Haabet tro, som viser sig?
Vil Lykken, som sig nu udmaler,
Ej atter grusomt skuffe mig?
Tør jeg Ulykkelige vente,
At mig en Engel frelse vil?
At mine Pinsler ere endte
Og min Forløsning stunder til?
Ak! uden Spor af Haab igjen,
Drages jeg dog til Haabet hen.

Daland.
Du Skæbne, som til denne Klippe
Fra Undergang mit Fartøj drev,
Hav Tak! og lad ej Lykken glippe,
Som mig uventet tilbudt blev.
Du Storm! som ogsaa ham hidbragte,
Jeg Dig ej nok velsigne kan;
Du gav, hvad Alle eftertragte,
En Svigersøn saa rig som han.
Ja, det er vist! — slig Brudgom jeg
I hele Verden finder ej.

(Stormen har ganske lagt sig og Vinden vendt sig.)

Styrmanden (ombord raaber).
Søndenvind! Søndenvind!
„Ak, kjære Søndenvind blæs til!"

Matroserne (ifærd med Sejlene).
Hiohej! Hollahej!

Daland.
I ser, at Vinden er os med;
Lad os forlade dette Sted.
Mit Anker strax jeg lette vil
Og sejle rask ad Hjemmet til.

Hollænderen.
Ifald I synes, sejler I forud,
Mit Mandskab sover, træt af Storm og Slud;
Men om en liden Stund jeg følge vil.

Daland.
Dog denne Vind —

Hollænderen.
Taer mer og mere til.
Mit raske Skib vil snart Jer hente ind.

Daland.
Nu som I vil, følg da Jert eget Sind.
Tror I endnu idag at se Jer Brud?

Hollænderen.
Bestemt.

Daland (gaar ombord).
Se! alle Sejl nu fyldes ud.
Ohøj! Ohøj!
(støder i sin Signalpibe).
Rask, Gutter, paa Jer Post!

Femte Scene.

Hollænderen. Daland. Styrmanden. Matroserne.

Matroserne (under Afsejlingen).
Bragt af Uvejr og Storm til fremmed Strand
Er nu Din Hjertensven! — Hurra!
Men ad taarnhøje Sø til Hjemmets Land

Min Tanke iler hen. — Hurra!
Hvis ej fra Syd det lufte vil,
Naar vil jeg da gjense Dig?
Ak, kjære Søndenvind, blæs til!
Min Elskede venter mig.
Hiohej! Hollahej!

(svinge med Huerne.)

(Hollænderen gaar ombord paa sit Skib.)

Anden Akt.

En stor Stue i Dalands Hus. Alt bærer Udseende af at Beboeren er Sømand. Paa Møblerne staa Ting, han har bragt med fra sine Rejser, og paa Væggene hænger Afbildninger af Skibe o. s. v. Midt paa den bageste Væg et stort Billede af en Mand i sort Sømandsdragt med sort Haar og Skjæg, men dødblegt Ansigt. — Mary tilligemed Dalands og Naboernes Piger sidde ivrige ved deres Rokke og holde Spindestue. Senta sidder i en stor Lænestol og betragter drømmende det store Billede.

Første Scene.

Senta. Mary. Pigerne.

Pigerne.

Snur! snur! her omkap vi spinde,
Hjul, løb flittig paa min Rok;
For af Hørren Traad at vinde,
Kan du ikke snurre nok.
Min Ven paa Søen færdes nu,
Men har sin Skat i kjærlig Hu.
Mit væyre Hjul, løb til, løb til!
Han kommer snart, om Vinden vil.
Spind, spind uden Hvile!
Snur, Hjul! rask Du ile!

Mary.

Saa flittigt, som nu her de spinde,
Sig søger hver en Mand at vinde.

Pigerne.

I vredes for vor Sang; men vid,
Ved den forøges kun vor Flid.

Mary.

Velan, saa synger da i Fred!
Nu, kjære Senta, syng dog med!

Pigerne.

Snur! snur! her omkap vi spinde.
Hjul, løb flittig paa min Rok;
For af Hørren Traad at vinde,
Kan Du ikke snurre nok.
Min Ven, som sejler vidt omkring,
Fra Syden bringer smukke Ting,
Som han sin Skat forære vil,
Naar hun er flittig — Hjul, løb til!
Spind, spind! uden Hvile!
Snur, Hjul! — rask Du ile!

Mary (til Senta).

Du stygge Barn, du spinder ej!
Hvad tror du vel, man giver Dig?

Pigerne.

Moer Mary, lad dog vær at skjænd!
Hun paa det Tørre har sin Ven.
Faar hun ej Stads, faar hun vel Brød
Til Vildtet, han som Jæger skød.
Ha, ha, ha, ha, ha, ha!

(Senta nynner sagte en Strofe af den paafølgende Ballade; men bliver siddende stille og stirrer paa Billedet.)

Mary.

Det Billed der er hendes Alt.
Men Barn, vil Du da hele Livet
I Drømme gaa, det er for galt.

Senta.

Selv har Anledningen I givet,
Og hvem det er mig tidt fortalt.
Den arme Mand!

(sukker.)

Mary.

Gud staa Dig bi!

Pigerne.

Ej, ej. ej, ej! hvad hører vi!
Hun sukker for den blege Mand.

Mary.

Til hun har mistet sin Forstand.

Pigerne.

Der ser man hvad et Billed kan.

Mary.

At skænde nytter ingen Ting.
Naa, Senta, vend Dig dog omkring!

Pigerne (spottende).

Hun hører ej — af Kjærlighed —
Ha, ha! — blot ej det gier Fortred;
Thi Erik har et hidsigt Sind,
Som gjør ham baade døv og blind.
Pas paa! det ender med, at vred

(peger paa Billedet).

Rivalen der han skyder ned.
Ha, ha, ha, ha, ha, ha!

Senta (heftig opfarende).

Hold op! — med Eders Spot og Latter
I gjør mig vred; begynd ej atter —

Pigerne

(spinde og synge af alle Kræfter for at døve Sentas Stemme).

Snur! snur! her omkap vi spinde,
Hjul, løb flittig paa min Rok;
For af Hørren Traad at vinde,
Kan Du ikke snurre nok.

Senta.

Ti! med Jer dumme Sang hold inde!
Den snurrer værre end Jer Rok;
Ifald mit Venskab I vil vinde,
En bedre Sang I finder nok.

Pigerne.

Godt, nævn os en.

Senta.

En, der kan røre;
Lad, Mary, os Balladen høre! —

Mary.

Bevares vel, tal ej om den!
„Den flyvende Hollænder" — nej, min Ven;

Senta.

Du dog saa tidt den sunget har.

Mary.

Desværre, ja, — thi galt det var.

Senta.
Saa vil jeg selv nu synge den,
Og Eders Hjerter med den røre;
Den Armes Lod I nu skal høre.

Pigerne.
Senta, begynd!

Senta.
Følg nøje med.

Pigerne.
Hold op at spind.

Mary.
Jeg bliver ved.

(Pigerne sætte deres Rokke tilside og samle sig omkring Senta. Mary bliver siddende ved Kaminen og spinder.)

Senta.
Hiohej! Hollahej!
Saa tidt et Skib man møde kan
Med røde Sejl og kulsort Mast;
Kaptajnen selv, en dødbleg Mand,
Paa Skansen vaager uden Rast.
Hui! — det piber sælt —
Hui! fra Stævn til Ror.
Som en Pil uden Maal eller Med
Bort i Stormen det for.
Dog endnu Fred og Ro
For den arme Mand er tilbage,
Naar blot en Kvinde tro
Ham som Hustru vilde ledsage;
Hvor, ak! hvor skal han hende opdage?
Beder med mig til Gud,
At han finder slig en Brud!

(Mod Slutningen af Verset rejser Senta sig og vender sig om imod Billedet. Pigerne høre medlidende efter, og Mary glemmer at spinde.)

2.
Engang i Uvejr, Vinden mod,
Han om et Forbjerg ej kan naa;
Da banded han med hidsigt Blod:
„I Satans Navn! forbi jeg maa."
Hui! strax Satan kom,
Hui! — hjalp ham forbi;
Men til Straf, som fordømt, Satans Lænke
nu træller han i.
Dog at den stakkels Mand
Endnu Ro og Fred kunde finde,
Lærte ham Gud hvordan
Han befries kan af en Kvinde;
Hvor, ak hvor skal han søge hende?
Beder med mig til Gud,
At han finder slig en Brud. —

(Pigerne synge deltagende Slutningen med, hvorpaa Senta fortsætter med stigende Begejstring.)

3.
Hvergang syv Aar er rundet hen,
Han Land betræde tør igjen,
En trofast Brud at søge der;
Men hidtil troløs fandt han hver.
„Hui! — Bort Anker let!
„Hui! — Sæt til hvert Sejl!
„Rask tilsøs! hver en Kvinde er troløs
som Bølgernes Spejl!"

(Senta synker mat tilbage i Lænestolen. Pigerne fortsætte.)

Pigerne.
Ak! hvor er hun, som from
Ham befrie vil af hans Lænke?
Hvor er den Kvinde, som
Ham til Døden Troskab vil skænke?

Senta (springer begejstret op).
Jeg vil ham trofast Frelse skænke!
Gid han ved Englens Bistand maa mig
finde,
Ved mig skal han i Kampen Sejer vinde.

Pigerne (forfærdede).
Hjælp, Himmel! — Senta, Senta!

Anden Scene.

De Forrige. Erik.

Erik
(som er traadt ind under Slutningen og har hørt Sentas Udraab).
Senta, Senta! — hvad maa jeg dog
høre!

Pigerne.
Hjælp, Erik, hjælp! — hvad skal vi gjøre?

Mary.
Slig Tale Blodet maa oprøre.
Paa Loftet jeg det Billed bær,
Saasnart vi har din Fader her.

Erik.
Han kommer strax.

Senta.
Er dette sandt?

Erik.
Hans Skib er nær, man ser det grant.

Pigerne (glade).
De komme hjem! de komme hjem!

Mary.
Og intet er istand til dem;
Med Pjank I Tiden her drev hen.

Pigerne.
Min Hjertenskjær jeg ser igjen —
Til Stranden ned! Afsted Enhver!

Mary.
Nej stop! I bliver Alle her!
I først maa for et Maaltid sørge.

Pigerne.
Jeg om saa meget har at spørge,
Saa lang Tid ej min Ven jeg saa;
Men Bordet først vi dække maa.

Mary.
Til Køknet, Kældren hver nu gaa!
Nu maa I Haand i Hanke tage,
Paa Mad og Drikke tænke først;
Husk paa, de vende træt tilbage,
Og lide vist af Sult og Tørst.
Lad kun Jer Længsel lidt Jer plage,
Men ret gesvindt et Maaltid an;
I Køknet, Kældren nu paastand!

Pigerne.
Ja lad os Haand i Hanke tage,
Paa Mad og Drikke tænke først;
Husk paa, de vende træt tilbage,
Og lide vist af Sult og Tørst —

Men saa til Stranden vi vil drage,
Dem at modtage alle Mand,
Da intet mer os binde kan. —

(Mary jager Pigerne ud af Stuen og følger selv bagefter.)

Tredje Scene.

Senta. Erik.

Erik (til Senta, som vil gaa).
Bliv Senta! bliv endnu et Øjeblik,
Og gjør en Ende paa min Kval, som ej
Jeg længer bære kan.

Senta (tøvende).
Jeg ej forstaar.

Erik.
O Senta! sig, hvad Skæbne venter mig?
Vil ej Din Fader, naar han kommer hjem,
Nu det fuldbyrde, hvorom tidt han talte?

Senta.
Hvad mener Du?

Erik.
En Mand Din Haand at skænke.
Min Følelse for Dig Du kjender;
Men naar kun med min Kjærlighed
Jeg til Din Fader mig henvender,
Vil han mig give kort Besked.
Naar haabløs da jeg Arme staar,
Sig, hvem for mig i Forbøn gaar?

Senta.
Ak, Erik, tal ej saa! Nu maa jeg ned
Min Fader at modtage;
Er jeg ej strax ombord, jeg gjør ham vred
Og vil mig Skænd paadrage.

Erik.
Du fra mig gaar?

Senta.
Ja til min Faer.

Erik.
Du svarer ej?

Senta.
Jeg Tid ej har.

Erik.
O bliv dog, bliv!

Senta.
Nej lad mig gaa!

Erik.
Giv mig først Svar!

Senta.
Afsted jeg maa.

Erik.
Du vil da se mit Hjerte briste
Af Elskovskval, o Senta bliv!
Og hør endnu et Ord, mit sidste,
Dit Svar mig paa et Spørgsmaal giv!
Sig, taler ej en kjærlig Røst
For den Forskudte i dit Bryst?

Senta.
Hvad! tvivler Du om dette Hjerte?
Om at Du er som før mig kjær?
Hvad foraarsager dog den Smerte,
Som Du med Et nu viser her?

Erik.
Din Fader kun om Rigdom bryder sig,
Og Senta, Du! — hvor kan paa Dig jeg stole?
Har Du vel opfyldt en af mine Bønner?
Krænker Du mig ej hver en Dag?

Senta.
Hvormed?

Erik.
Hvad skal jeg tænke? — dette Billed!

Senta.
Nu?

Erik.
Senta, hør op med dette Sværmeri.

Senta.
Er det en Synd Medlidenhed at vise?

Erik.
Og nu Balladen — den Du nylig sang —

Senta.
Nuvel, hvad den? — til Tidsfordriv jeg synger.
Men Du! — et Billed frygter Du, en Sang?

Erik.
Du er saa bleg — ak! jeg har Grund at frygte.

Senta.
Bør mig den Armes Rædselslod ej røre?

Erik.
Min Smerte, Senta, bør Dig røre mer.

Senta.
O nævn den ej! hvad er vel den mod hans.
Hans haarde Skæbne kjender du vel ej? —
(fører ham hen til Billedet.)
Sig, føler du den Sjæleve,
Hvormed paa mig han stirrer ned?
Jeg kan ej dette Billed se
Foruden dyb Medlidenhed. —

Erik.
Ve mig! Du minder mig om min rædsomme Drøm!
Gud staa Dig bi! — Satan Dig fanget har.

Senta.
Hvorover ængstes Du?

Erik.
Senta, lyt til!
En Drøm kun, bør den dog advare Dig.

(Senta synker træt ned i Lænestolen og synes som i en magnetisk Søvn selv at drømme hvad Erik nu fortæller. Erik læner sig til Siden af Stolen.)

Erik (med dæmpet Stemme).
Jeg hvilede en Dag i Drømme
Nær Havets Bred paa Klippens Top,
Og hørte Bølgerne at strømme
Med høje Drøn paa Kysten op.
Et fremmed Skib sig nærmed Stranden, —
Et Skib, hvis Ydre sælsomt var. —
Fra Borde To gik med hinanden;
Den ene af dem var Din Faer. —

Senta (med lukkede Øjne).
Den anden?

Erik.
Saa jeg paa med Skræk.
Den sorte Vams, de blege Træk —

Senta (som før).
Det mørke Blik —
Erik (peger paa Billedet).
Det var ham der.
Senta.
Og jeg?
Erik.
Du stod ved Huset her,
Hvorfra Du ned til Stranden hasted',
Modtog Din Fader med barnlig Varme;
Men derpaa hurtig ned Dig kasted',
Den Andens Knæ ømt at omarme. —
Senta (med stigende Spænding).
Han tog mig op?
Erik.
Ja, til sit Bryst;
Mens Armen om hans Hals Du slog,
Og kyssed ham med Elskovs Lyst.
Senta.
Og saa?
Erik (betragter hende forbavset).
Med Skibet bort I drog.
Senta (vaagner op, fuld af Glæde).
Ja, det var ham! — han komme vil!
Min Skæbne ham nu hører til!
Erik.
O Rædsel! jeg det fatte kan!
Hun er fortabt, — min Drøm var sand.
(Styrter fortvivlet ud.)

Fjerde Scene.

Senta
(forbliver et Øjeblik stille hensunken med Blikket fæstet paa Billedet. Derpaa synger hun sagte Slutningen af Balladen).
Hvor, ak hvor skal han søge hende?
Beder med mig til Gud,
At han finder slig en — Ha!
(Døren aabnes og Daland træder ind med Hollænderen. Sentas Blik, som strax gjenkjender den sidste, synes som fasttryllet til ham.

Femte Scene.

Senta. Daland. Hollænderen.
(Hollænderen træder langsomt frem.)

Daland (venter lidt i Døren).
Mit Barn! se her igjen Din Fader!
Hvad! — Du mig savner, kysser ej?
Ej Stedet, hvor Du staar, forlader?
Sligt har jeg ej fortjent af Dig.
Senta (griber hans Haand).
Fader, Gudsfred! — Velkommen hid!
Hvem har Du med Dig?
Daland (smilende).
Ej! giv Tid!
Kom, byd den Fremmede Velkommen, som mig følger!
Sømand han er som jeg, som Gæst behandles maa!
Længe han hjemløs for omkring paa Havets Bølger,
Og Skatte bringer med, hvis Mage ej jeg saa.
Han er forvist sit Fædrerige,
Og om et andet Hjem sig ser;
Svar, Senta, vil vel Nej Du sige,
Naar han om Husly her Dig be'r?
(Senta ryster paa Hovedet. Daland vender sig mod Hollænderen.)
Nu, har mit Barn jeg ret beskrevet?
Har hun ej strax behaget Jer?
Tilstaa, jeg har ej overdrevet,
At for sit Køn en Pryd hun er?
(Hollænderen nikker bifaldende. Daland til Senta).
Ej blot af Gæstfrihed Du venlig mod ham være,
Thi vid, at til Din Haand, Dit Hjerte bejler han;
Svarer Du Ja, naar han til Brud Dig vil begjære,
Han alt den Dag imorgen være skal Din Mand.
(Viser hende et Smykke.)
Senta, betragt! — Se hvilket Smykke!
En ringe Del af hvad han har.
Ak, kjære Barn, Dig venter Lykke,
Ifald Du mod hans Tilbud ta'er.
(Senta hører ikke paa ham, men betragter som fortryllet Hollænderen, ligesom denne hende. Daland opdager det og ser snart paa den Ene, snart paa den Anden.)
Hm! — hver er stum — mon jeg tilovers er?
Nuvel, jeg gaar, — vil strax forlade Jer. —
(til Senta.)
Hvis ham til Brudgom Du kan vinde,
Da, Senta, kan Du være fro.
(til Hollænderen.)
Saa! tal nu selv, og fri til hende;
Tro mig! som smuk, saa er hun tro.
(Han gaar langsomt bort, idet han fornøjet betragter dem.)

Sjette Scene.

Senta. Hollænderen.

Hollænderen.
Ak! svundne Tider kalder hun tilbage,
Fængsler min Sjæl med sælsom Magt;
Thi lig en Drøm fra længst henfarne Dage
Staar hun i al sin Skjønheds Pragt.
Tidt hæved længselsfuld jeg til en Kvinde
Blikket, og bad om trofast Kjærlighed;
Men Satan negted Sejer mig at vinde,
Forgjæves jeg i mine Lænker sled.
Mon denne Ild, som Hjertet paa mig Arme
Sødt gjennemstrømmer nu, er Elskovs Varme?
Ak, nej! Til Frelse jeg kun higer hen;
Vil jeg ved denne Engel opnaa den?
Senta.
Har indtil nu mig mine Tanker gjækket?
Var det, jeg skued, kun Bedrag?
Blev nu min Sjæl af sine Drømme vækket?
Vaagner jeg op til Lys og Dag?

Ja, det er ham! med Blikket fyldt af Smerte,
Af Sjælekval hans Aasyn Præget bær;
Her ej Medlidenhed bedrog mit Hjerte,
Som jeg hans Billed saa, staar selv han der.
En sælsom Følelse, som ej jeg kjender,
Sødt mig opfylder, i mit Hjerte brænder;
Hvad end det er, Din Sjælenød og Kval
Ved mig, Du Arme, nu ophøre skal.

Hollænderen (nærmer sig lidt).
Vil Du Din Faders Ønske føje?
Svar mig nu, men betænk Dig nøje.
O kunde Du Dit Liv for evig binde
Til mig, en Fremmed, som Du før ej saa,
At jeg hos Dig maa Kjærligheden finde,
Og ved Din Troskab atter Fred opnaa.

Senta.
Hvem Du saa er, hvorfor Du end maa bøde,
Hvorfor endog Du røvet blev Din Ro,
Jeg vil ved Kjærlighed Din Lod forsøde,
Min Faders Ord til Dig opfylde tro.

Hollænderen.
Foruden Frist vil Du hans Ønske lyde,
Og mine Kvaler kjærligt stanse brat?

Senta (afsides).
Ak! hvilke Kvaler! — Kunde Trøst jeg yde.

Hollænderen (har hørt hendes Ord).
O søde Røst i mine Rædslers Nat!
Er slig en Engel her paa Jord at finde,
Som bringer Trøst endog til mig?
Skal jeg min Frelse opnaa ved en Kvinde,
Da beder jeg, det blive Dig.

Senta (afsides).
Skal han sin Frelse opnaa ved en Kvinde,
Lad da, o Gud! det blive mig.

Hollænderen.
Ak! dersom Du den Skæbne kjendte,
Som ved min Side Du vil faa,
Du Dig med Rædsel fra mig vendte,
Og lod mig atter haabløs staa.
Din fagre Ungdom er tilende,
Al Lykke, som Du fandt paa Jord,
Vil til Forbandelse sig vende,
Dersom Du bryder Troskabs Ord.

Senta.
Vel jeg en Hustrus Pligter kjender,
Vær ubekymret, stakkels Mand!
Bortjag Din Tvivl, thi hvad end hænder,
Trygt paa mit Ord Du stole kan.
Ja, trøstig vil mit Ja jeg give,
Opfylde, hvad mit Hjerte bød,
Og helligt sværge at forblive
Mit Løfte tro indtil min Død.

Hollænderen.
Mildt Balsam i mit Saar Du gyder,
Det Saar, hvoraf min Sjæl har blødt.
Hør det! — hun Frelse mig tilbyder —
J Magter, som mig har forstødt!
Nu Mørkets Rædsel skal forsvinde,
Og Haabet i mit Indre bo.
O Engle, vaager over hende!
Styrk kjærligt hendes Hjertes Tro.

Senta.
Til hans er nu min Skæbne bunden,
Jeg stille vil hans Sorg og Savn,
Her har tilsidst et Hjem han funden,
Nu er hans Skib i sikker Havn.
En Følelse, som ej jeg fatter,
Mig gjennemstrømmer, gjør mig fro.
Almægtige, o hør Din Datter!
Vogt og bevar mit Hjertes Tro!

Syvende Scene.

De Forrige. Daland.

Daland.
Tilgiv! — mit Mandskab holder Fest ombord, —
Ved hver en Hjemkomst jeg en saadan gi'er,
Og tænker Glæden bliver dobbelt stor,
Hvis med Forlovelse den sluttet bli'er.
(til Hollænderen.)
J har vel friet, og hendes Løfte har?
(til Senta.)
Senta, mit Barn, hvad gav Du ham til Svar?

Senta (højtidelig).
Tag her min Haand! — jeg vakler ej!
Til Døden Troskab sværger jeg!

Hollænderen.
Ja, ræk mig den! — nu sejrer jeg!
Satan, giv tabt! — hun svigter ej!

Daland.
Pas paa, J det fortryder ej.
Til Fest! — o Glædesdag for mig!
(De gaa.)

Tredie Akt.

En Bugt med Klippekyst paa begge Sider. Dalands Hus ligger tilhøjre i Forgrunden, og til begge Sider ligger Dalands og Hollænderens Skibe for Anker. Det er lys Nat. Det norske Skib er behængt med kulørte Lanterner, og Mandskabet er lutter Glæde og Lystighed oven paa Dækket. Hollænderens Fartøj danner en uhyggelig Kontrast dertil, et unaturligt Mørke er udbredt over det, og ingen af Mandskabet lader sig tilsyne.

Første Scene.

De norske Matroser (drikkende).
Styrmand, høj! — Alt er klart!
Og i Havn endt vor Fart.
Hiohej! Hollahej!

Surret er i denne Stund
Alle Sejl, Ankret paa Bund.
Her i god Behold ved Hjemmets Strand
Vil vi nu vor Hjemkomst fejre glad;
Hver af os sin Pige har paa Land,
Fuldtop af Tobak, af Drikke og af Mad.
Hi=hollahej! Klipper og Skjær —
Hi=hollahej! skrækker ej her.
Styrmand, kom, drik os til!
Nu vi os more vil. —
(De danse, idet de trampe Takten med Hælene.)

Anden Scene.

De Forrige. Pigerne komme fra Dalands Hus med Kurve, fyldte med Spise- og Drikkevarer.

Pigerne.
Nej, se kun hist! — de danse jo!
Her vi er tilovers, kan I tro.
(gaa hen imod det hollandske Skib.)

Matroserne.
Hej, Piger, stans — hvad har I der?

Pigerne.
Mjød, som vi til Jer Nabo bær.
De Stakler kan vel ogsaa trænge,
Lad dem en Hjertestyrkning faa. —

Styrmanden.
Gudsdød javist! — de arme Drenge!
Af Tørst vel ellers de forgaa.

Matroserne.
Man hør dem ej.

Styrmanden.
Og ej ombord
Af Lys eller Mandskab ser man Spor.

Pigerne (ved Hollænderens Skib).
Hej, Sømænd, Hej! — Lanterner tænd,
At vi kan se hvor vi gaa hen. —

Matroserne (leende).
En lille Lur de dem vel ta'er.

Pigerne.
Op, Sømænd, op! giv os dog Svar.
(Pavse.)

Matroserne.
Ha, ha! Er døde alle Mand,
I Mad og Drikke spare kan.

Pigerne.
Hej, Sømænd! saa rejs dog Jer søvnige Krop,
Og deltag i Festen, kom skynder Jer op!

Matroserne.
Pas paa, de er som Dragen sat
Til Vagt at holde ved en Skat.

Pigerne.
Hej! — Sømænd, paa Mjøden smage I bør!
Kom nu lidt snart og Selskab os gjør!

Matroserne.
Man ser dem ej, og hør dem ej,
Og Spor af Liv ej viser sig —

Pigerne.
Kom hurtig og søg Jer en Kjærest paa Land,
At med hende siden rask danse I kan.

Matroserne.
De er for gamle, kan I tro,
Og trænger ej til Dans men Ro. —

Pigerne (raaber alt hvad de kan).
Hej! Sømænd, Sømænd — vaagn dog op!
Hvis ikke vor Taalmod siger Stop. —

Matroserne (raaber med).
Hej! Sømænd, Sømænd — vaagn dog op!

Pigerne.
I Sandhed, ja, det synes saa,
De Alle døde være maa.

Matroserne.
Den flyvende Hollænder er det vist,
Hans Fartøj komplet ligner Fartøjet hist.

Pigerne.
Da rolig blot forholder Jer,
I saa Fald er det Spøgelser.

Matroserne (med stigende Kaadhed).
Hvormange Aarhundreder var I ombord
Og uskadt i Uvejr mod Klipperne for?

Pigerne.
Man ser dem ej og hør dem ej,
Og Lys ombord ej viser sig —

Matroserne.
Sig, har I ej Brev at besørge i Land?
Vore Tipoldefædre vi bringe dem kan.

Pigerne.
Forgjæves al vor Kalden lød,
De svare ej, hver Mand er død.

Matroserne.
Hej Sømænd! let Anker, sæt Sejl —
En, to, tre!
Og lad os den flyvende Hollænder se.

Pigerne.
De svare ei — nu ræddes jeg;
Kom, lad gesvindt os gaa vor Vej.

Matroserne.
Ja, lad de Døde blot i Ro,
Gjør med Jer Kurv os andre fro.

Pigerne (rækker dem Kurvene).
Nuvel, Jer Nabo den forsmaar.

Matroserne.
Hvad! ikke selv ombord I gaar?

Pigerne.
Nej ikke nu — da Skænd vist vi fik,
Siden maaske. Nu spis og drik,
Og har I Lyst, saa danser med;
Men lad Jer Nabo blot i Fred. —
(gaa.)

Tredie Scene.

Matroserne (tømme Kurvene).
Hurra! Hurra! — nu Bægret fylder,
Og raaber Alle mange Tak!

Styrmanden.
Vi Høflighed vor Nabo skylder,
Han Mjøden her ej fra os drak. —

Matroserne (jublende).
Hej, Sømænd! — hvis I Stemmer har,
Saa vaagn nu op og giv os Svar!
(De støde haardt med Bunden af Bægrene.)
(Det begynder at røre sig i Hollænderens Skib.)

Matroserne.
Styrmand, høj! Alt er klart,
Og i Havn endt vor Fart.
Hiohej! Hollahej!
Surret er i denne Stund
Alle Sejl, Ankret paa Bund.
Mangen Nat i Stormens Sus og Brus
Drak vi Havets bittersalte Drik;
Denne Nattevagt vi til vort Krus
Bedre Læskedrik af vore Piger fik. —
Hi — hollahej! Klipper og Skjær —
Hi — hollahej! skrækker ej her. —
Styrmand, kom, drik os til!
Nu vi os more vil. —

(Havet, som ellers er stille, begynder at bevæge sig omkring Hollænderens Skib, en mørkeblaa Flamme stiger op fra Skibsrummet. Vinden tuder i Takkelagen og Mandskabet kommer op paa Dækket.)

Fjerde Scene.

De Forrige. Hollænderens Mandskab

Hollænderens Mandskab.
Hoe! Johohe! Johohoje! Hussa!
Dengang endt er vor Fart.
Stryger Sejl! Ankret klart!
Hurtig ud nu det kast,
Og gjør Sejlene fast.
Vor Kaptajn gaar nu i Land, —
Syv Aar saa vi atter gaa, —
Om en Hustru søger han,
Gid en tro han finde maa.
Glad Bryllupsfærd
Faar vi da her,
Storm gi'er Musik dertil,
Bølgerne danse vil.
Hui! — hør det peb — vor Kaptajn er atter der!
Hui! — sætter Seil! — men hans Brud jeg bli'er ej vaer.
Hui! — rask tilsøs! Vor Kaptajn intet Held med sin Kjærlighed har.
Ha, ha, ha, ha!
Tud kun Storm, blæs til, blæs til!
Vore Sejl nok holde vil.
Satan selv os gav dem vred
Til Sejlads for Evighed. — Hussa!

(Under dette Kor bliver det hollandske Skib vippet voldsomt op og ned af Søen, som er i stærk Bevægelse omkring det, men ellers ganske rolig. og Vinden tuder stærkt i dets Takkelage.)

De norske Matroser
(som først har set paa dette med Forundring, blive ængstelige og for at sætte Mod i sig begynde de deres tidligere Sang, og vedblive et Stykke Tid at synge sammen med de andre).
Hvilken Sang! — Spøgeri!
Synger med — stemmer i!
Styrmand, høj! o. s. v.

(Begge Parter søge at overdøve hinanden, men Havets og Stormens Spektakel tiltager mere og mere. Tilsidst flygte de norske Matroser ned under Dækket, idet de med Rædsel slaa Korsets Tegn for sig, hvorover det andet Skibs Mandskab udbryder i en skraldende Haanlatter. Derpaa forsvinder det ogsaa. Den blaa Flamme slukkes, og Fartøjet hviler atter i den forrige Dødsstilhed.)

Femte Scene.

Senta. Erik.

Senta
(kommer hastig ud af Huset fulgt af Erik.)

Erik.
Hvad maa jeg høre! — ak, er dette sandt?
Saa tal dog, Senta! — giv mig Svar!

Senta (vender sig om).
O spørg mig ej! — jeg har ej Svar at give.

Erik.
Algode Gud! — det altsaa Sandhed er. —
Sig, hvilken fjendtlig Magt har lokket Dig?
Hvad har med Et saa helt omstemt Dit Sind?
Hvor kan saa grusomt Du forstøde mig?
Din Fader — ha! — Din Bejler bragte med,
Strax jeg ham saa, jeg aned hvad der kom;
Men Du — tal, Senta! — giver Du Dit Ja
Til ham, der neppe Huset har betraadt?

Senta.
O skaan mig! — ja — jeg maa, jeg maa!

Erik.
Blindt Du adlyder, blindt opoffrer Dig.
Din Faders Ønske lydig Du opfylder,
For ham at føje, grumt Du offrer mig

Senta (kæmpende med sig selv).
Hold op! hold op! — jeg tør ej mer Dig se,
Ej paa Dig tænke — Pligten fordrer det.

Erik.
En større Pligt Dig byder tro at holde
Det Løfte, Du mig gav om evig Troskab.

Senta (forfærdet).
Hvad! — har jeg evig Troskab lovet Dig?

Erik.
Senta, ak Senta! husk Dig om.
Kald i Erindringen en Dag tilbage,
Vi langs med Stranden henad Aften gik;
Da al min Tanke var Dig at behage,
Og kjærlig Tak jeg modtog af Dit Blik.
Fra Fjeldets Pynt vi ved hinandens Side
Den sidste Afsked med Din Fader tog,
Han for tilsøs i Verden ud den vide,
Og i min Varetægt Dig overdrog. —
Mens ømt Din Arm om Halsen paa mig laa,
Din Elskede Du mig benævnte fro;
Sig, om jeg ej deri et Vidne saa,
At Du mig skænkede Dit Hjertes Tro?

Sjette Scene.

De Forrige. Hollænderen.

Hollænderen
(som ubemærket er kommet til under det Foregaaende.)
Min Frelse er mig røvet! Haabet er atter slukt!

Erik (forfærdet).
Hvad ser jeg! — Gud!

Hollænderen.
Senta, levvel!
(vil gaa)

Senta (stiller sig i Vejen for ham).
Nej, stans! — gaa ikke!
Erik (til Senta).
Sig, hvad vil Du?
Hollænderen.
Tilsøs, tilsøs nu for bestandig!
Du til en Anden gav Dit Ord,
Og loved Troskab dog til mig —
Levvel! — jeg vil Din Fred ej røve. —
Erik.
O Rædsel! — hvilket Blik!
Senta.
O stans!
O stans! — Du ej forlade mig!
Hollænderen
(støder i sin Signalpibe, hvorpaa hans Mandskab viser sig paa Dækket).
Sætter Sejl! — Ankret op!
Siger Farvel til Stedet her for evig.
Senta.
Lad i Din Sjæl ej Tvivlen lyde!
Du Arme, stans! — forsag blot ej!
Vor Pagt Du aldrig skal fortryde,
Hvad jeg Dig loved holder jeg.
Hollænderen.
Tilsøs jeg atter nu maa drage,
Min Tro er endt paa Gud og Dig;
Tag Løftet, Du mig gav, tilbage,
Du har kun grusomt spottet mig.
Erik.
Hvad hører jeg! — ak, jeg maa grue!
Kan det jeg tro, som han har sagt?
Senta, skal Dit Fordærv jeg skue?
Kom her! — o fly for Satans Magt!
Hollænderen.
Erfar, fra hvilken Lod jeg vil bevare Dig.
Den skrækkeligste Dom er jeg hjemfalden,
Ti Gange Døden hellere jeg led;
Forbandelsen kan kun en Kvinde løse,
En Kvinde, som til Døden er mig tro.
Vel har Du givet mig Dit Ord, men end
For Gud det skete ej. — Det er Dit Held;
Thi vid, Ulykkelige, hvilken Straf,
Der venter den, som Løftet til mig bryder:
Evig fordømt den Arme er!
Talløse Offre faldt for denne Dom;
Dig, Senta, skal den ikke naa.
Levvel! — mit Haab er nu for evig slukt.
Erik (raaber til Huset og det norske Skib).
Til Bistand! hurtig, hurtig: red den Arme!
Senta (standser Hollænderen).
Alt kjender jeg — Alt, hvad der angaar Dig;
Strax jeg Dig saa, vidste jeg hvem Du var.
Nu Dine Kvaler er forbi. — Ja, — ja!
Jeg frelser Dig, — min Troskab vakler ej. —
(Paa Eriks Raab er Daland, Mary, Pigerne og de norske Matroser ilede til.)

Syvende Scene.

Alle Personerne.

Erik.
Til Hjælp! — o frels den Arme!
Alle.
Ha! hvad ser jeg! —
Hollænderen.
Ak, arme Barn, Du ved ej hvem jeg er! —
(Han peger paa sit Skib, hvis røde Sejl ere hejste, og hvis Mandskab er i travl Virksomhed med Forberedelserne til Afrejsen.)
Men hvis Du spørger Havets Bølger,
Hver Sømand, som med Skræk mig mødte der,
Han ved, at Rædsel dette Fartøj følger;
Den flyvende Hollænder ser Du her — —
(Han iler hurtig ombord paa sit Skib, som øjeblikkelig under Mandskabets Raaben gaar tilsøs. Senta søger at rive sig løs fra Daland og Erik, der holde paa hende.)
Alle.
Senta, Senta! — hvad vil Du dog?
Senta
(er sluppet løs og sprunget op paa et Klippestykke, der rager ud over Havet, hvorfra hun med al sin Kraft raaber efter den bortsejlende Hollænder).
Tak Himlens Engel, som hint Bud Dig gav!
Her er jeg, trofast til min Grav. —
(Hun styrter sig i Havet og i samme Øjeblik synker Hollænderens Skib. Havet kommer i stærk Bevægelse, og i den opgaaende Sols Straaler ser man i det Fjerne Sentas og Hollænderens forklarede Skikkelser stige op af Bølgerne og svæve mod Himlen.)